

θανάσιμος

θανάσιμος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. θανάσιμος], θανάσιμος· που είναι πολύ σοβαρός, πολύ επικίνδυνος: «θανάσιμο σφάλμα || θανάσιμη στροφή». Επίρρ. **θανάσιμα**·

- θανάσιμο αμάρτημα, βλ. λ. [αμάρτημα](#)·

- τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, βλ. λ. [αμάρτημα](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας